

РЕШЕНИЕ

№ 196

гр. Пловдив, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимир К. Коларов

Членове: Георги В. Чамбов
Емил Люб. Митев

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Красимир К. Коларов Въззивно търговско дело № 20215001000659 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 260815 от 17.06.2021 г., постановено по т. д. № 1419/ 2019 г., Пловдивският окръжен съд е решил следното:

„ОТХВЪРЛЯ предявения от „ЦКК“ ЕООД, ЕИК *****, против „ЦКК“ ООД, ЕИК *****, иск с правно основание чл. 42, ал. 2 ЗЗД, във връзка с чл. 301 ТЗ, за обявяване на сключения помежду им на 29.07.2010 г. Договор за продажба на КЕСМ с нотариална заверка на подписа рег. № ***/ 29.07.2010 г. на Нотариус рег. № *** – Ж. Н., за нищожен в частта му, с която са продадени подробно описаните в решението КЕСМ (кабелни електронни съобщителни мрежи) или части от тях, като неоснователен.

ОСЪЖДА „ЦКК“ ЕООД, да заплати на „ЦКК“ ООД сумата 6 202.20 лв. разноски по производството.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „ЦКК“ ЕООД ЕИК *****, искове с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, за признаване за установено по отношение на „К. С.“ ООД, ЕИК *****, че „ЦКК“ ЕООД е собственик на подробно

описаните в решението КЕСМ и съоразения към тях, като неоснователни.

ОСЪЖДА „ЦКК“ ЕООД, да заплати на „К. С.“ ООД, сумата 2 000 лв. разноски по производството“.

Решението се обжалва от „ЦКК“ ЕООД, с подробни съображения за неговата неправилност.

Също с подробни съображения, дружествата „ЦКК“ ООД и „К. С.“ ООД са на мнение, че жалбата е неоснователна.

Апелативният съд прецени данните по делото и като съобрази становищата на страните, съобразно правомощията по чл. 269 ГПК прие:

I. Относно иска на „ЦКК“ ЕООД против „ЦКК“ ООД.

По делото е било установено, че с Решение от 26.04.2010 г. общото събрание на „ЦКК“ ООД е освободило от длъжност тогавашния управител И. Х. Г. представителната му власт по отношение на дружеството е била прекратена, а заличаването на овластяването на И. Г. като управител е било вписано в търговския регистър три години по-късно – на 04.04.2013 г.

Междувременно, с Договор за продажба на кабелни електронни съобщителни мрежи за пренос на радио и телевизионни програми (КЕСМ) от 29.07.2010 г. (л. 11 и сл. от първоначално образуваното № 9345/2019 г. на ПРС), И. Х. Г., като представляващ „ЦКК“ ООД, продал описаните в този договор КЕСМ на дружеството „А** С.“ ЕООД, представител на което и едноличен собственик на капитала му е бил самият той – И. Х. Г., като за уговорената цена от 349 680.07 лева за описаните в чл. 1, т. 1 и т. 2 КЕСМ на територията на О. А. продавачът „ЦКК“ ООД предварително, още на датата 01.06.2010 г., издал данъчна ф-ра № ***/01.06.2010 г. (л. 40).

В тази обстановка ищецът „ЦКК“ ЕООД, като продавач по договора от 29.07.2010 г., е предявил настоящия иск против купувача по този договор „А** С.“ ЕООД, с настоящо наименование на фирмата „ЦКК“ ООД, с искане за прогласяване нищожността на този договор, в частта му за продажба на активите по чл. 1, т. 1 и т. 2.

1. Според направеното в исковата молба подробно изложение на обстоятелствата, на които се основава иска и изрично заявеното в нея обосноваване на искането (чл. 127, ал. 1, т. 4 и т. 5 ГПК), основанийето на предявения иск категорично е по чл. 42, ал. 2 ЗЗД: никакви други, нито преки,

нито косвени твърдения, освен че договорът от 29.07.2010 г. е нищожен, единствено като сключен от лице без представителна власт по отношение на продавача „ЦКК“ ООД, няма – нито в исковата молба, нито в уточняващата молба на ищеца с вх. № 22016 от 18.07.2019 г. (л. 7 и сл.), в която пряко е посочено основаниято на твърдяната нищожност по чл. 42, ал. 2 ЗЗД, нито в допълнителната искова молба (л. 127 и сл.). Същата правна квалификация на иска, в съответствие с разрешението, дадено с т. 2-ра от Тълкувателно решение № 5 от 12.12. 2016 г. на ВКС по тълк. дело № 5/2014 г., ОСГТК, е посочил в доклада си по делото (л. 213 и сл.) и окръжният съд, който доклад, в съдебното заседание от 21.01.2020 г. (л. 332 и сл.) е приет от страните, включително и от процесуалния представител на ищеца, без никакви възражения.

При това положение направеното във въззивната жалба оплакване, за дадена от окръжния съд неправилна квалификация на предявения иск е неоснователно. До подаването на тази жалба, никакви обстоятелства, които биха могли да обосноват правната квалификация на основанията на иска по чл. 40 ЗЗД, дори евентуално не са заявявани от ищеца, липсва и искане по чл. 127, ал. 1, т. 5 ГПК, обосновано от твърдяна непротивопоставимост на договора от 29.07.2010 г. на „ЦКК“ ООД, която би могла да произтича от споразумяване, при това очевидно договорено от легитимни представители и на двете страни, във вреда на продавача.

Затова Апелативният съд приема, че дадената от първата инстанция квалификация на предявения иск е била правилна, на страните са били дадени точни указания относно подлежащите на доказване релевантни факти и разпределението на доказателствената тежест и нарушения на съдопроизводствените правила, свързани с доклада, не са били допуснати.

Кое то на свой ред означава, че условията по т. 2-ра на Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК, обуславящи възможността за събиране на нови доказателства по чл. 266, ал. 3 ГПК, са в случая неналични.

2. След като, въпреки предявения от И. Х. Г. иск по чл. 74, ал. 1 ТЗ, решението на общото събрание на „ЦКК“ ООД от 26.04.2010 г. за неговото освобождаване като управител на това дружество, не е било отменено чрез иска по чл. 74, ал. 1 ТЗ, тогава И. Г., който при сключването на договора от

29.07.2010 г. е действал като представляващ продавача „ЦКК“ ООД, не е бил добросъвестен – който да не знае, че въпреки все още неизвършеното вписване в търговския регистър, решението на общото събрание от 26.04.2010 г. за прекратяване (заличаване) на овластяването му с представителна власт по отношение на „ЦКК“ ООД, е вече настъпило, действащо е (чл. 141, ал. 6 ТЗ).

За общото събрание от 26.04.2010 г. И. Х. Г. очевидно е разбрал най-късно на 28.06.2010 г., поне в деня на подаване на исковата молба по чл. 74, ал. 1 ТЗ (т. д. № 411/2010 г. на ПОС), затова, при последващото сключване на процесния договор от 29.07.2010 г., И. Г. е бил недобросъвестен – знаел е, че като сключва договора от името на продавача „ЦКК“ ООД, действа като лице без представителна власт. И изводът в този случай е, че – по отношение на продавача „ЦКК“ ООД – договорът от 29.07.2010 г. наистина е бил сключен при условията на „висящата недействителност“ по чл. 42, ал. 2 ЗЗД. И ако е липсвало потвърждаване на този договор от легитимен представител на мнимо представлявания, тогава договорът би бил непротивопоставим на ищеца „ЦКК“ ЕООД.

3. В отговор на предявения иск по чл. 42, ал. 2 ЗЗД и тъй като сделката от 29.07.2010 г. е търговска, възражението на ответника е било за настъпило при условията на чл. 301 ТЗ потвърждаване от „ЦКК“ ЕООД на действията на И. Х. Г. по сключване на договора, затова основните два въпроса по делото са били:

а) кога точно другият управител на „ЦКК“ ЕООД К. К. К., който след решението на общото събрание от 26.04.2010 г. е бил единственият представляващ дружеството, е узнал за договора от 29.07.2010 г. и

б) дали веднага след узнаването, управителят К. К. се е противопоставил на този договор.

3.1. Най-ранната, установена по косвен път дата на узнаване на процесния договор от 29.07.2010 г. от управителя К. К. е в периода преди 15.10.2010 г., на която дата е било издадено Постановление на Районна прокуратура, гр. Пловдив, за отказ да се образува досъдебно производство по преписка № *****/2010 г.

Както се вижда от Постановлението с дата 02.12.2010 г., издадено от Окръжна прокуратура, гр. Пловдив (л. 187 и сл.) по преписката на Районна

прокуратура с № *****/2010 г. са обсъждани различни представени от молителите К. и Д. документи, включително и, както е отбелязано в Постановлението, установения чрез тези документи факт, че:

„с договор от 29.07.2010 г. с нотариална заверка на подписите съгласно чл. 283, ал. 2 от ЗЕС, „ЦКК“ ООД, представлявано от управителя И. Г. прехвърлило на „А** С.“ ЕООД, представлявано от И. Г. право на собственост върху хибридна влакнесто-оптична и коаксиална далекосъобщителна мрежа за пренос на данни, радио и телевизионни и мултимедийни сигнали, изпълнена от оптичен кабел, както и междуселищната тръбна канална мрежа, разположена на територията на Общините П., Р. и К.. За сделките били издадени съответни фактури, като плащането било извършено по банков път.“

Изявленията на Прокурора в този официален документ – за извършените пред Районна прокуратура действия от К. К. по представянето на описаните в Постановлението конкретни документи са доказателство и означават (чл. 179, ал. 1 ГПК), че е правно невъзможно, тези документи, включително и договорът от 29.07.2010 г., да са били представени от управителя на „ЦКК“ ЕООД К. К. К. в Районна прокуратура, гр. Пловдив, след датата 15.10.2010 г. на която дата е издадено Постановлението по преписка № *****/2010 г. което на свой ред води и до извода, че К. е узнал не само за договора от 29.07.2010 г., но и за „съответните фактури и извършеното по банков път плащане“, несъмнено преди датата 15.10.2010 г.

А най-ранната, при това пряко установена в процеса дата на узнаване на процесния договор от 29.07.2010 г. от управителя К. К. е датата 01.11.2010 г., когато управителят К., като представляващ трето дружество („Т. С. К.“ ЕООД) е подал до Кмета на О. А. своята „Жалба – уведомление“ с вх. № ***** от 01.11.2010 г. (л. 167 и сл.), в която (т. 2-ра) този договор е бил конкретно посочен и описан.

Изводът дотук е, че в процеса е било доказано, че управителят К. К. К., като легитимен представител на продавача „ЦКК“ ЕООД, без съмнение е узнал за договора, сключен на 29.07.2010 г. от И. Х. Г., най-вероятно преди датата 15.10.2010 г., но и категорично, най-късно на датата 01.11.2010 г.

3.2. Противопоставянето, при това косвено, на договора от 29.07. 2010 г., което К. К., като управител на „ЦКК“ ООД, е заявил до насрещната страна в

тази сделка, е от датата 20.12.2010 г., на която дата на И. Х. Г., като на управител и представляващ купувача по този договор „А** С.“ ЕООД (вече преименуван на „ЦКК“ ЕООД) е била връчена „Нотариална покана – Уведомление“ рег. № ****, том *, № ** от 20.12.2010 г. от Нотариус рег. № *** – А. П., (л. 131 и сл.). С нотариалната покана обаче, управителят К., от името на продавача „ЦКК“ ООД е заявил на купувача, че се противопоставя на продажбата по ф-ра № ***/01.06.2010 г. (т. 1), без да споменава, за доставката по кой точно договор тя е била издадена, първо, защото такъв договор не бил открит и второ, защото според управителя К. К., продавачът „ЦКК“ ООД всъщност нямал активи, които да може да продаде.

Преценката на Апелативния съд е, че написано по този начин и адресирано наистина до купувача „ЦКК“ ООД, това изявление, освен че категорично не е било направено „веднага след узнаването“, то е с напълно различни от липсата на представителна власт мотиви и затова не съдържа правните признаци на противопоставяне по смисъла на чл. 301 ТЗ, което противопоставяне да се отнася ясно и конкретно до оспорения договор от 29.07.2010 г.

Първо, правното значение на противопоставянето по чл. 301 ТЗ се изразява в разрушаването на вече създадената правна връзка между мнимо представлявания и насрещната страна по договора, сключен от мнимия представител. Волеизявлението трябва да е пределно ясно, защото целта му е правно да унищожи онова, което мнимият представител е направил при сключването на договора, но не защото този договор е или не е недействителен на някакво друго предвидено в закона основание, а само защото не се желае, последиците от правните действия, извършени от мнимо представлявания, да възникнат направо за мнимо представлявания (чл. 36, ал. 2 ЗЗД). След като противопоставянето „замества“ изявлението на мнимия представител пред насрещната страна по договора, това противопоставяне по необходимост трябва да е не само недвусмислено, но и достатъчно конкретно. Противопоставянето по чл. 301 ТЗ удостоверява наличие на несъгласие за сключването на договора, но само и единствено поради липсата на представителна власт при неговото сключване. Затова по необходимост, по своето правно съдържание, то трябва не само да съвпадне с предмета на съгласието, дадено при сключването на договора, но и да съдържа ясно несъгласие (отричане) на представителната власт на мнимия представител.

По-горе в т. 3.1. бе установено, че изпращачът на нотариалната покана – уведомление от 20.12.2010 г. К. К. К., като легитимен представител на продавача „ЦКК“ ЕООД, е узнал за процесния договор, сключен на 29.07.2010 г. от И. Х. Г., не само преди датата 15.10.2010 г., но и категорично, най-късно на датата 01.11.2010 г. Затова изводът е, че в отговор на възражението на ответника по чл. 301 ТЗ, ищецът не е установил (чл. 154, ал. 1 ГПК) фактите, на които е основал насрещното си възражение за противопоставяне на договора от 29.07.2010 г., при това „веднага“ след неговото узнаване. Противопоставяне, което не само няма нищо общо с липсата на представителна власт, но е било и извършено поне два месеца след узнаването на договора, не може да се квалифицира като правно действие, адекватно на изискванията по чл. 301 ТЗ.

Затова преценката на Апелативния съд е, че в тази негова част – като краен резултат – обжалваното решение е законосъобразен отговор на поставения по делото спор и на осн. чл. 271, ал. 1 ГПК, ще следва да се потвърди.

На осн. чл. 273, във вр. с чл. 78, ал. 3 ГПК, в полза на ответника по жалбата „ЦКК“ ЕООД ще се присъдят разноските, направени пред настоящата въззивна инстанция – платено адвокатско възнаграждение (л. 48), в размер на сумата 2 500 лева.

II. Относно иска на „ЦКК“ ЕООД против „К. С.“ ООД.

При установената по-горе в т. I-ва валидност, на основанията по чл. 301 ТЗ, на договора за продажба на КЕСМ сключен на 29.07.2010 г. от продавача „ЦКК“ ООД и купувача „А** С.“ ЕООД (понастоящем с наименование „ЦКК“ ЕООД), последващата този договор продажба на част от закупените с него активи от „ЦКК“ ЕООД на дружеството „К. С.“ ООД, която е била извършена с Договор от 26.02.2018 г. (л. 13 и сл. от първоначалното гр. д. № 9345/2019 г. на ПРС), е противопоставима на ищеца „ЦКК“ ООД. След като договорът от 29.07. 2010 г. е имал валидно вещно правно действие по отношение на купувача по него „А** С.“ ЕООД (сега „ЦКК“ ЕООД), тогава правото на собственост върху активите, които са били предмет на последващия договор за продажба от 26.02.2018 г., също е прехвърлено валидно и предявеният от „ЦКК“ ООД против приобретателя „К. С.“ ООД установителен иск за собственост на тези активи – като неоснователен – е подлежал на отхвърляне.

Изводът е, че обжалваното решение – в тази негова част – също е законосъобразен отговор на поставения по делото спор и на осн. чл. 271, ал. 1 ГПК, ще следва да се потвърди.

На осн. чл. 273, във вр. с чл. 78, ал. 3 ГПК, в полза на ответника по жалбата „К. С.“ ООД ще се присъдят направените пред настоящата инстанция разноси – платено адвокатско възнаграждение (л. 47), в размер на сумата 1 500 лева.

Ето защо Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260815 от 17.06.2021 г., постановено от Пловдивския окръжен съд по т. д. № 1419/ 2019 г.

ОСЪЖДА „ЦКК“ ЕООД, ЕИК *****, да заплати на „ЦКК“ ООД, ЕИК *****, сумата 2 500 (две хиляди и петстотин) лева разноси по делото.

ОСЪЖДА „ЦКК“ ЕООД, ЕИК *****, да заплати на „К. С.“ ООД, ЕИК *****, сумата 1 500 (хиляда и петстотин) лева разноси по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд, в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____